

Sygn. akt: I C 829/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Glinkiewicz
Protokolant:	sekretarz sądowy Bożena Czajkowska

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2018 r. w Toruniu

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko A. P.

o zapłatę

orzeka

I oddała powództwo ;

II zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 829/18

UZASADNIENIE

(...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od A. P. kwoty 2.192,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 659,66 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP nie przekraczającej dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1.532,74 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie kwoty 717 zł tytułem kosztów procesu oraz 600 zł tytułem innych kosztów.

W uzasadnieniu wskazał, że A. P. zawarł w dniu 9 stycznia 2009 r. umowę pożyczki gotówkowej z poprzednikiem prawnym powoda i otrzymał określoną kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. W związku z niewywiązywaniem się przez pozwanego z wskazanych warunków – umowa kredytowa została wypowiedziana.

Dnia 6 lipca 2015 r. na podstawie umowy przelewu wierzytelności powód nabył od pierwotnego wierzyciela wierzytelność wobec pozwanego wraz z prawem do naliczania odsetek.

W dniu 20 marca 2018r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Zamościu wydał nakaz zapłaty zgodni z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od tego nakazu pozwany wniósł o oddalenie powództwa i podniósł zarzut jego przedawnienia roszczenia, a także niewłaściwości sądu.

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w Zamościu stwierdził swą niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Toruniu.

Pismem procesowym z dnia 25 lipca 2018 r. pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Wskazał, że podniesiony zarzut przedawnienia powoduje jedynie skutek w postaci przekształcenia zobowiązania w zobowiązanie niezupełne. Pełnomocnik powoda wyszedł jednocześnie z propozycją zawarcia ugody w niniejszej sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 9 stycznia 2009 r. A. P. zawarł z (...) Bank S.A. umowę pożyczki nr (...). Kwota pożyczki wraz z opłatami i prowizjami wynosiła 9903,41 zł, dodatkowo kwota naliczonych odsetek wynosiła (...),59. Pożyczka miała być spłacana w miesięcznych ratach, każda w wysokości 263,50 zł do dnia 12 stycznia 2013 r.

Dowód: umowa pożyczki k. 50 - 51

(...) Bank S.A. zmienił nazwę na (...) Bank (...) S.A. (...) Bank (...) S.A. na podstawie umowy przelewu z dnia 6 lipca 2015 r. zbył wierzytelność wobec A. P. wynikającą z umowy pożyczki z dnia 9 stycznia 2009 r. na rzecz (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W..

Bezsporne

Dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 20 - 23

Pismem z dnia 18 sierpnia 2015 r. (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wezwał A. P. do zapłaty należności z tytułu umowy pożyczki.

Dowód: wezwanie k. 49

Sąd zważył co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie, Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez powoda w postaci: umowy pożyczki gotówkowej z dnia 9 stycznia 2009 r. oraz umowy przelewu wierzytelności z dnia 6 lipca 2015 r. Zgromadzone w sprawie dokumenty nie wzbudziły wątpliwości Sądu w zakresie wiarygodności. Treści ani prawdziwości zaliczonych w poczet materiału dowodowego dokumentów nie kwestionowała żadna ze stron, dokumenty te zostały sporządzone w należytej formie i podpisane przez upoważnione do tego osoby.

Zgodnie z art. 230 kpc uznano za bezsporne okoliczności faktyczne zawarte w pozwie oraz sprzeciwie wniesionym przez pełnomocnika pozwanego, gdyż nie budziły wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy i znalazły, w odpowiednim zakresie, potwierdzenie w pozostałym materiale zgromadzonym w sprawie.

Powództwo okazało się niezasadne.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Z dniem 9 lipca 2018 roku (tj. od wejścia w życie ustawy z dnia 13.04.2018r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 08.06.2018 r., poz. 1104) do kodeksu cywilnego został dodany art. 117 § 21 k.c., który przewiduje, że po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Efektem wspomnianej nowelizacji jest to, że Sąd w razie ustalenia, iż

dochodzone pozwem roszczenie uległo przedawnieniu, zobowiązany jest oddalić w tym zakresie powództwo, nawet jeżeli zarzut przedawnienia nie został podniesiony. Z kolei po myśli art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Bieg przedawnienia wyznacza data wymagalności roszczenia, a jego przerwanie dokonuje się (art. 123 § 1 k.c.) :

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony 13 lutego 2018 r. Umowa pożyczki, z której powód wywodzi swoje roszczenie została zawarta 9 stycznia 2009 roku. Zgodnie z postanowieniami umowy, pożyczka winna być spłacona do 12 stycznia 2013 r. Należy zauważyć, iż powód nie wskazał żadnej innej daty wymagalności roszczenia. Tym samym roszczenie najpóźniej było wymagalne z dniem 13 stycznia 2013r. i od tej daty należy liczyć bieg terminu przedawnienia. Powód nie wykazał, że doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia. Należy bowiem podzielić stanowisko prezentowane przez pozwanego, że nawet gdyby poprzednik prawny wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który następnie zostałby zaopatrzony w sądową klauzulę wykonalności (na tę okoliczność wskazuje powód w uzasadnieniu pozwu, ale żadnych dokumentów nie przedkłada) to i tak nie mógłby wskazywać, iż doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia. (uchwała SN z dnia 29 czerwca 2016r. III CZP 26/16)

Przyjmując, że termin przedawnienia roszczenia (związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej) wynikającego z przedmiotowej umowy wynosi 3 lata, uległo ono przedawnieniu z dniem 13 stycznia 2016r.

Mając powyższe na uwadze, powództwo podlegało oddaleniu na podstawie art. 117 § 21 k.c., gdyż roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

Sąd nie znalazł przesłanek do nieuwzględnienia faktu przedawnienia roszczenia z uwagi na względy słuszności.

Jedynie w wyjątkowych przypadkach sąd może, po rozważeniu interesów stron, nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, jeżeli wymagają tego względy słuszności. Przepis art. 1171 § 1 k.c. wskazuje na dwie ogólne przesłanki, jakimi powinien kierować się sąd przy rozważeniu nie uwzględnienia terminu przedawnienia: po pierwsze - wymóg względów słuszności oraz po drugie - obowiązek rozważenia interesów stron. Obowiązek odwołania się do względów słuszności przy stosowaniu art. 1171 k.c. obejmuje konieczność "zważenia na racje natury moralnej". Sąd powinien zatem ze szczególną atencją dokonać oceny moralnych aspektów postępowania stron (uprawnionego przedsiębiorcy i zobowiązanego konsumenta) związanych z dochodzonym przez powoda przedawnionym roszczeniem. Nadto jak wskazywał projektodawca "interesy obydwu stron należy wyważyć w granicach zasługujących na ochronę przy utrzymaniu właściwego stosunku między nimi; słuszny interes powoda może i powinien być uwzględniony, ale tylko do granic kolizji z zasługującym na ochronę interesem strony pozwanej" (Uzasadnienie do projektu z dnia 19 grudnia 2017 r., s. 10; zob. wyr. SA w Poznaniu z 1.7.2010 r., I ACa 449/10, niepubl.).

Wskazać należy, że strona powodowa jest przedsiębiorcą, trudniącym się dochodzeniem wierzytelności. W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do nie uwzględniania zarzutu przedawnienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu obciążając nimi powoda. Na koszty poniesione przez pozwanego składa się: wynagrodzenie pełnomocnika 900 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.